

РЕШЕНИЕ

№ 1021

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мария Стоева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10774** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на заместник началника на ОЗ РУ - СДВР срещу решение от 05.10.2022 г. по нахд № 17410/2019 г. на Софийския районен съд, НО, 18 състав.

С решението на Софийския районен съд е отменено наказателно постановление (НП) № 2845/19 г. от 14.06.2019 г., издадено от комисар А. Й. П., заместник-началник на ОЗ РУ - СДВР, с което на А. А. Д. за нарушение на чл. 38, ал. 1 ЗНССПЕЕН 112 е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, като се поддържа, че е постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Сочи се, че наказателното постановление е издадено в предвидената от закона форма, от компетентен орган по чл. 47, ал.1 ЗАНН в кръга на неговите правомощия и в законоустановения срок, както и са изпълнени изискванията на чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като наказателното постановление съдържа всички задължителни реквизити. Поддържа се, че законосъобразно е определено и наказанието в съответствие с чл. 13 ЗАНН. Жалбоподателят счита за безспорно установено, че А. Д. е извършил деянието, описано в АУАН и НП - нарушение на чл.

28, ал.1 ЗНССПЕЕН, извършено от субективна страна при форма на вина пряк умисъл. Поддържа, че мотивите на първоинстанционното съдебно решение са кратки и неясни. По подробно изложените съображения прави искане съдът да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да потвърди наказателно постановление № 2845/14.06.2019 г., издадено от зам.-началника на ОЗ РУ – СДВР, като законосъобразно и правилно.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не изпраща процесуален представител. В представените писмени бележки процесуалният представител на касатора излага съображения за неправилност на първоинстанционното решение, като навежда идентични с изложените в жалбата съображения.

Ответникът А. А. Д., чрез адв. М. от САК, оспорва жалбата, моли решението на Софийския районен съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция, която на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК препраща към тях.

Във връзка с изложеното в касационната жалба следва да се посочи, че съдържанието на обжалваното решение на СРС не разкрива твърдяната липса на мотиви. Софийският районен съд е изложил подробни и ясни мотиви, като от настоящата инстанция се споделят изводите за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалното право на защита на наказаното лице, доколкото наказателното постановление е издадено в противоречие с изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН за описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

От съдържанието на АУАН № 416777/16.05.2019 г. и НП № 2845/19г. от 14.06.2019 г., съдът приема, че актосъставителят и наказващият орган не са изпълнили задълженията си чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН за детайлно описание на вмененото на наказаното лице нарушение по чл. 38, ал. 1 ЗНССПЕЕН и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. В АУАН и НП липсва яснота какво е невярното или заблуждаващо съобщение относно нарушаване на нощната тишина, не са описани индивидуалните признаци на деянието, с което е осъществено нарушението, не е конкретизирано в какво се изразява подаденият неверен/заблуждаващ сигнал, както и остава неизяснен въпросът коя от двете форми на изпълнителното деяние по чл. 38, ал. 1 ЗНССПЕЕН органът приема за осъществена.

Констатираната непълнота при словесното описание на нарушението в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление не би могла да бъде запълнена от анализа на доказателствения материал, тъй като е рефлектирала неблагоприятно върху гарантираното от закона право на защита на наказаното лице – Ал. Д., да узнае параметрите на претендираната спрямо него юридическа отговорност. Допуснатото съществено процесуално нарушение представлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. Визираните нарушения са от категорията на съществените и винаги ограничават правото на защита на санкционираното лице, поставяйки го в невъзможност да разбере какво нарушение му е вменено от административнонаказващия орган и да организира по адекватен начин защитата си. В наказателното постановление се очертават пределите на административното обвинение и в него следва да се съдържат всички признаци от обективната страна на вменените нарушения, а както се посочи вече, и в АУАН от 16.05.2019 г. и в оспореното наказателно постановление с № 2845/14.06.2019 г. не са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното изложение не съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени - чл. 42, т. 4 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез издаване на НП е строго формален процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Формалността на административнонаказателното производство предпоставя максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното нарушение. Изложеното налага извод за наличие на допуснато нарушение на процесуалните правила при издаване на наказателното постановление, съответно, неспазването на така установените нормативни изисквания има за последица постановен при съществено нарушение на закона акт.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, съдът приема, че в полза на ответника по касационната жалба следва да бъдат присъдени своевременно претендираните и доказани по делото разноски в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение за касационната инстанция по договор за правна защита и съдействие от 28.11.2022 г. Във връзка с възражението на касационния жалбоподател за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение следва да се посочи, че съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. Според чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния

вид работа. Съгласно чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималният размер на адвокатското възнаграждение в случая възлиза на 500 лв., поради което възражението на касационния жалбоподател се явява неоснователно.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.10.2022 г. по нахд № 17410/2019 г. на Софийския районен съд, НО, 18 състав.

ОСЪЖДА СДВР, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на А. А. Д., ЕГН [ЕГН], сумата от 500 лв., представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.